

Milí návštěvníci našich stránek!

Jistě jste někdy ve svém životě byli na školní exkurzi po pražských památkách a zajímavostech. Ale stalo se vám někdy, že jste se v těchto poměrně neznámých místech museli stát profesionálními průvodci? Naším dětem ano. Naše putování začalo na Loretě, o jejíž zvonkohře nám barvitě vyprávěla Kristýnka, pokračovali jsme k Pražskému hradu, v jehož budovách se někde skrýval brýlatý pan prezident (to abychom ho odlišili od našeho pana prezidenta), což jsme poznali podle toho, že na žerdi vlála jeho standart. Zhlédli jsme výstavu o hradní jeho historii a bez nejmenší fronty se nám podařilo vklouznout do gotické katedrály, která je zasvěcena svatému Vítu, Václavu a Vojtěchu. Cestou ven jsme akorát stihli střídání stráží, které holky tak zaujalo, že pak pochodovaly ještě polovinu odpoledne. Jelikož už se pomalu schylovalo k obědu, uchýlili jsme se do recepce arcibiskupského paláce, který se vyznačuje nejvíce výtvarně hodnotnými záchody v celém širém okolí. Ještě jednou jsme se proběhli kolem katedrály při lovu zlatého jelena (pana učitele Vítko), který nás zavedl až k bráně Zlaté uličky. Kdo všechno zde bydlel a jak ulička získala svůj název, to nám prozradil Josef. Na začátku uličky kluci mohli obdivovat expozici hradní stráže a různé jiné uniformy a zbraně, v nichž se osobně příliš nevyznám. Na konci jsme pak byli rádi, že nemusíme na vlastní kůži vyzkoušet, jak se ve své zbrusu nové věži cítil Dalibor z Kozojed. Místo toho jsem s nadšením zamířili do muzea hraček (zejména holky :-)).

Z Hradu jsme se pustili po starých zámeckých schodech oživených místním aktivním hudebníkem, který od dětí sklídl mohutný potlesk. Kolem nejbaroknější památky celé Prahy, kostela sv. Mikuláše, jsme se dostali až ke Karlovu mostu, jehož pohnutou historii nám přiblížil David. Josef nás pak přenesl o několik století nazpět a my museli projít kolem stráží rozmístěných po celé délce mostu nepozorováni a neslyšeni (což se nikomu z nás nepodařilo, takže ještě štěstí, že stroj času nebyl skutečný). Jak je to s mosteckými věžemi nám vysvětlila Klárka, pan Petr Parlář v tom všem zvědavým turistům udělal pěkný zmatek. Dál už jsme si museli pospíšet na Staroměstské náměstí, kde nám o pár minutek utekl orloj (tedy ve své pohyblivé podobě), ale Vojta nám všechno dokonale popsal, tak jsem mohli jít dál, jen co jsme objevili sedmadvacet křížků pod věží radnice. Pak už zbývalo jen Petrovo povídání o Prašné bráně, která pro nás naštěstí nebyla nebezpečná, taky proto, že začalo mírně přšet.

Po úžasných zapékaných palačinkách k večeři nás čekala ještě prohlídka jezuitského kostela sv. Ignáce, v jehož věži jsme měli tu čest nocovat. O historii kostela nás poučila Anička, doplněná exkluzivní přednáškou pana učitele Petra Havlíčka. Ten nás vzal i nahoru na galerii, kde jsme doplnili program o neplánovanou hudební vložku, která měla své pokračování ještě večer, kdy pro nás holky na poděkování za víkend připravily několik písniček, k nimž jsme se s radostí přidali. A posilnění hororovým příběhem v podání divadelního seskupení Lucka - Kristýnka - Anička - Klárka (za režie paní vychovatelky Johnové) jsme se vydali na procházku noční Prahou - kolem přiměřeně a nikoli příliš ozářeného Národního divadla přes řeku, na Kampu a od kostela Panny Marie Vítězné (jejíž Jezulátko jsme však nezahledli) tramvají zpátky domů.

V sobotu jsme hned po snídani zamířili na Petřín za vůdcovskou dvojicí Anička - Josef, která nás na střídačku zdárně dovedla až nahoru k věži. Vzhledem k stále sílícím reptání na bolavé nohy jsme zde výpravu rozdělili, tři nejsilnější muži se s paní učitelkou vydali načerpat čerstvého vzduchu a znovu se potěšit úžasnými panorámaty, zatímco ostatní se vši silou snažili neztratit mezi potvornými zrcadly. Z Petřína jsme se svezli dolů lanovkou, která už ale ke svému provozu žádnou vodu nepotřebuje, a pokračovali až pod památný Vyšehrad. Jeho hradby, které odolaly nepřítelům všech dob a jejichž kameny možná pamatují i kněžnu Libuši, jsme neztékali a nechali v pokoji stát, Míša nám totiž vypověděl, co práce dalo je postavit, opravovat a udržovat. Nejvíce nás zajímal slavný hřbitov se všemi těmi zvuknými jmény, která můžete už desítky let vidět v čítankách, učebnicích, na podstavcích soch nebo nad notovými partiturami. Holky měly to štěstí, že se jich ujal pan učitel Vítek, který je vzal i do svatopetropavlovského chrámu a pak na hřiště, takže nakonec dorazili autem domů ještě později než kluci, které jsme s panem učitelem Jindřichem a paní vychovatelkou dovedli statečně pěšky. Pak už nezbyvalo než si zabalit, naposled využít oblíbených jezdících schodů a nechat se vyvézt až na nádraží a pak vláčkem zpátky do Děčína.

Mgr. Nikola Pecková